

Küçük Bongo

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Bongo

Aysel Banu YAVUZAL

Yeşil ormanın derinliklerinde, güneş ışığının yaprakların arasından bal gibi süzüldüğü yerde, küçük bir bongo yaşırdı. Küçük ve inceydi; sıcak kestane kırmızısı tüyleri ve ince beyaz çizgileri vardı, sanki boyanmış kurdeleler gibi. Büyük, yumuşak gözleri merakla parıldardı. Başından iki minik tomurcuk boynuz uzanırdı. Yapraklı her patikayı keşfetmeyi severdi. Ama en çok da yardım etmeyi severdi.

Bir sabah, küçük bongo bir eğrelti otunun arkasından hüzünlü bir burun çekme sesi duydu. Yaprakların arasından baktı ve genç bir orman domuzu gördü. Domuzun kaba, koyu kahverengi kıllı tüyleri, geniş ve yassı bir burnu, kısa ve kıvrırcık bir kuyruğu vardı. Küçük siyah gözleri yaşlarla ıslaktı. "Kayboldum," diye fısıldadı domuz. "Evimin yolunu bulamıyorum."

"Endişelenme," dedi küçük bongo yumuşacık bir sesle. "Sana yardım edeceğim." Orman domuzu şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Gerçekten mi? Bunu benim için yapar mısınız?" Bongo başını salladı. "Elbette! Arkadaşlar birbirine yardım eder." Böylece ikisi birlikte yola koyuldular; bongo uzun eğrelti otlarının arasından öncülük ediyordu. Orman domuzu, minik toynakları yosunun üzerinde usulca tıkırdayarak onu izledi.

Uzun ağaların yanından getiler, yosunlu ktklerin zerinden atladılar. Orman domuzu biraz sakardı ve bazen tkezliyordu. Her seferinde bongo sabırla bekliyor ve "Sorun deėil. Yavař gideriz," diyordu. Her yeri aradılar; alıların altına, kayaların arkasına baktılar. Ama orman domuzunun evi hibir yerde yoktu. "Belki řu tarafı denemeliyiz," dedi bongo, sık bir alılıėı iřaret ederek.

Çalıhın içinden geçerlerken orman domuzu içini çekti. "Bu kadar zahmet olduğum için üzgünüm." Küçük bongo başını salladı. "Sen zahmet değilsin. Sen benim arkadaşımsın." Yan yana yürümeye devam ettiler. Bongonun beyaz çizgileri benekli ıııkta parıldıyordu. Domuzun kıvrıcık kuyruđu umutla kıpırdanıyordu. İyi bir ekiptiler: biri küçük ve çevik, diğeri tumbul ve sağlam.

Aniden bongo durdu. "Duydun mu?" diye sordu. Orman domuzu başını yana eğdi. "Neyi?" "Suyu!" dedi bongo. "Bir dere! Belki evin suyun yakınındadır." Sese doğru hızla ilerlediler. Ağaçlar sıklaştı, eğretili otları uzadı. Ama iki arkadaş pes etmedi. Önlerinde ne olduğunu görmek için hevesle ilerlediler.

İki büyük çalının arasından sıyrılıp nefesleri kesildi. Önlerinde altın ışıqla yıkanan gizli bir açıklık uzanıyordu. Her renkten çiçeklerle, nadir çiçeklerle doluydu; hepsi esintide başlarını sallıyordu. "Oo!" diye fısıldadı orman domuzu. "Çok güzel!" Küçük bongo gülümsedi. "Böyle bir şeyi hiç görmemiştim." Hayranlıkla açılmış gözlerle açıklığa adım attılar.

Orman domuzu çiçekleri kokladı. "Bal ve güneş ışığı gibi kokuyorlar," dedi. O gün ilk kez mutlu hissetti. "Teşekkür ederim, küçük bongo," dedi. "Bu yeri bulmama yardım ettin." Bongonun içi ısındı. "Birlikte bulduğumuz için sevindim," dedi. Nadir çiçeklerin arasına oturup bir süre dinlendiler, huzurlu açıklığın tadını çıkardılar.

"Ama hâlâ evini bulamadık," dedi bongo. Orman domuzu çevresine bakındı. "Belki evim düşündüğümde daha yakındır," dedi. "Bir dere ve böyle çiçekler hatırlıyorum." Kulak verdiler ve suyun şırıltısını duydular. Sesi izleyerek açıklığın kenarına geldiler; orada küçük bir dere düz taşların üzerinden köpürüyordu. "Bu taraftan!" dedi domuz sevinçle.

Dereyi izlediler ve sonunda tanıdık bir çamur çukuru ile devrilmiş bir ağacın altındaki sıcacık bir ini gördüler. "Orası benim evim!" diye haykırdı orman domuzu. Küçük bir dans yaptı, kıvrıkcık kuyruğu dönüp durdu. "Buldun! Buldun!" Bongo güldü. "Birlikte bulduk," dedi. Orman domuzunun ailesi sevinçle homurdanarak onları karşılamaya çıktı.

Orman domuzu küçük bongoya döndü. "Sen tanıdığım en iyi arkadaşsın," dedi. "Kaybolmuş ve üzgünken bana yardım ettin. Bunu asla unutmayacağım." Bongonun büyük, yumuşak gözleri parladı. "Sen de bana güzel, gizli bir açıklık bulmama yardım ettin," dedi. "Dostluk yardımseverlikle büyür." Başlarını salladılar, birbirlerini tam olarak anlıyorlardı.

O günden sonra küçük bongo ile orman domuzu en iyi arkadaş oldular. Her sabah ormanın kenarında buluşup birlikte gizli açıklığa yürüdüler. Nadir çiçekler arasında oynadılar, kelebeklerin peşinden koştular, çiçekleri kokladılar. Bazen sessizce oturup bulutların süzülüşünü izlediler. Açıklık onların özel yeri oldu; iki arkadaşın paylaştığı bir sır.

Bir öğleden sonra orman domuzu, "Kaybolduğumda bana yardım ettiğin zamanı hatırlıyor musun?" dedi. Bongo başını salladı. "Üzgün ve korkmuştum," dedi domuz. "Ama sen nazık ve cesurdun. Bu yüzden sana güveniyorum." Bongo gülümsedi. "Sen de cesurdun," dedi. "Yorgunken bile devam ettin. Birbirimize yardım ettik." İkisi de bunun doğru olduğunu biliyordu.

Küçük bongo o gün önemli bir şey öğrendi. Birine yardım etmek harika sürprizlere yol açabilir. Kaybolmuş orman domuzuna yardım etmek için durmasaydı, nadir çiçeklerle dolu gizli açıklığı asla bulamayabilirdi. Ve asla bir en iyi arkadaş bulamayabilirdi. İyiliğin dünyayı daha aydınlık bir yer yaptığını fark etti.

Şimdi, eğer bir gün yeşil ormanın derinliklerine dalarsanız, kahkahalar duyabilirsiniz. Onları izleyin, belki nadir çiçekler arasında oynayan küçük bir bongo ile bir orman domuzu bulursunuz. Size mutlu gözlerle el sallarlar. Ve eğer kaybolursanız, yolunuzu bulmanıza yardım ederler. Çünkü arkadaşlar bunu yapar ve onların dostluğu her gün daha da güçlenir.

Gizli açıklık yıl boyunca nadir çiçeklerle açar. Küçük bongo ile orman domuzu her gün orayı ziyaret eder, bazen aileleriyle birlikte. Güzelliği tanıştıkları herkesle paylaşırlar. Ve her zaman hatırlarlar: dostluk yardımseverlikle büyür. Yani yardıma ihtiyacı olan birini görürseniz, küçük bongo gibi olun. Belki siz de bir arkadaş ve kendinize ait gizli bir açıklık bulursunuz.